

2. Янчук Т.В. Значення механізму впровадження інформаційних технологій у господарський процес діяльності підприємств. Економіка і організація управління. 2016. № 4 (24). С. 269-276.

3. Levytska I.V., Klymchuk A.O., Klymchuk O.V. Functions of salary at machine-building enterprises in formation of motives and stimules of personnel. Bulletin of Zaporizhzhia National University. Economic sciences. № 4 (44), 2019. Pp. 154-159. DOI <https://doi.org/10.26661/2414-0287-2019-4-44-24>

4. Статистичний щорічник України за 2019 р. Державна служба статистики України. За ред. І.Є. Вернера. К.: ДП Держаналітінформ, 2020. 464 с.

Бартош Ірина

(Тернопіль, Україна)

ЕКОНОМІКА ПІДПРИЄМСТВА ТА УПРАВЛІННЯ

(Сучасні технології управління)

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНИМИ ЗМІНАМИ В СФЕРІ МЕДИЦИНИ

Управління змінами є одним з важливих принципів сучасного менеджменту та ключовим фактором успішного розвитку організації чи системи в цілому.

Для громадського сектора, до якого належить більшість медичних організацій, управління змінами можна віднести до числа інноваційних процесів, в рамках яких організації створюють щось нове: впроваджують нову практику або технологію, нову модель внутрішньо-організаційних або міжорганізаційних взаємодій, створюють новий продукт, товар або послугу.

Цілями та завданнями управління змінами в охороні здоров'я вважається:

- визначення напрямків змін;
- розробка моделей управління змінами;
- впровадження інноваційних технологій медичного обслуговування, що сприяють підвищенню якості медичної допомоги, скорочення термінів лікування і витрат на його надання;
- створення оптимізаційних ресурсозберігаючих моделей, інформаційно-аналітичних систем з метою підвищення медичної, соціальної, економічної ефективності галузі;
- моніторинг змін;
- оцінка ефективності управління змінами.

До основних принципів управління змінами як основи для вдосконалення системи управління охороною здоров'я належать:

- багаторівневність;
- багатовимірність;
- нелінійність процесів;
- альтернативність;

- унікальність;
- інтегральність;
- збалансованість;
- зворотність зв'язку;
- стійкість розвитку.

Теоретико-методологічні положення з управління змінами в організаціях охорони здоров'я базуються на синтезі багаторівневого та інтегративного підходів, є основою для вдосконалення системи управління та створення сумарного синергетичного ефекту на мікро- та мезорівні, спрямовані на підвищення медичної, соціальної, економічної ефективності галузі на макрорівні.

При певному якісному та кількісному складі низка змін виливається у реформу, а ключові зміни стратегії розвитку галузі можуть перерости у великомасштабні перетворення. Розглянемо процес управління змінами на прикладі реформування української системи охорони здоров'я.

Аналіз результатів реформування системи медичного обслуговування в пілотних регіонах підтвердив обґрунтованість та виваженість запропонованих стратегічних підходів до реформування системи охорони здоров'я.

В процесі реалізації пілотних проектів було доведено доцільність та ефективність:

1) розмежування ПМСД та вторинної медичної допомоги з розвитком ПМСД на засадах загальної практики-сімейної медицини, зі створенням центрів ПМСД з розвинутою мережею амбулаторій в містах і сільській місцевості;

2) пулінгу фінансових ресурсів для надання вторинної та екстреної допомоги на регіональному рівні;

3) запровадження системи маршрутизації пацієнтів до ЗОЗ, що відповідають важкості та складності захворювання;

4) впровадження (за умов методичного удосконалення) оплати праці за обсяги та якість роботи;

5) державна оцінка медичних технологій.

За умови доопрацювання деяких проблемних питань, виявлених при їх застосуванні, ці механізми доцільно поширити на всі регіони країни. Обов'язковою умовою для переходу до широкомасштабного використання є навчання фахівців та підтримка влади всіх рівнів.

Широке запровадження інших елементів реформи, зокрема підходів до структурно-функціональних перетворень в сфері вторинної та третинної медичної допомоги, автономізації закладів охорони здоров'я, контрактних відносин, методів оплати медичних послуг в закладах різних рівнів медичної допомоги потребує попереднього додаткового нормативного врегулювання та ретельного їх відпрацювання в пілотному режимі.

Література

1. Стратегія інноваційного розвитку України на період до 2030 року:
проект/ Кабінет міністрів України. URL:
<https://mon.gov.ua/storage/app/media/gromadske-obgovorennya/2018/10/22/>

*Науковий керівник: кандидат економічних наук, доцент
Юрик Наталія Євгенівна*

*Ільїна Марія
Шпильова Юлія
(Київ, Україна)*

ЕКОНОМІКА ПІДПРИЄМСТВА ТА УПРАВЛІННЯ
(Регіональна економіка)

СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Інституційне середовище формування спроможних територіальних громад пов'язане з розробкою низки планувальних документів на різних територіальних рівнях, що стосуються просторових, економічних, соціальних, екологічних та інших чинників. Основними документами на місцевому рівні є стратегії місцевого розвитку, просторові програми (генеральні плани населених пунктів) та щорічні програми соціально-економічного розвитку території. Стратегії та щорічні програми місцевого розвитку спрямовані на формування сприятливого середовища для розвитку підприємницького сектору, залучення інвестицій, забезпечення соціальних потреб населення, підвищення рівня його життя. Просторові програми (генеральні плани) стосуються розвитку території як об'єкта реалізації містобудівної політики місцевої влади. Перелічені документи мають бути тісно пов'язані між собою та сприяти підвищенню ефективності функціонування території. Стратегії повинні містити чіткі цілі, концентрувати зусилля, окреслювати конкретний порядок дій, гарантувати необхідні ресурси, бути ефективними (використовувати мінімум ресурсів для досягнення максимального результату), варіативними та гнучкими, підтримувати громадську ініціативу і забезпечувати координацію залучених сторін. Розробка та реалізація стратегій потребує навиків, професійної підготовки органів влади, залученості та відчуття приналежності до території мешканців [1]. У країнах Європи наявність стратегічного документа розвитку території є обов'язковою умовою для отримання зовнішнього фінансування, оскільки вона свідчить про те, що громада усвідомлює свою мету, розуміє, які для цього потрібні ресурси, що потрібно робити та яким чином [2].

Реалізація завдань стратегії розвитку громад передбачає виконання одночасно багатьох завдань різними структурними підрозділами органу місцевої влади та за участі багатьох зацікавлених сторін. Це ставить перед керівництвом громади питання належного управління та координації заходів. Система управління стратегіями місцевого розвитку має два рівні: політичний та технічний. Політичний рівень забезпечує особисто голова громади, депутати